

ת"פ 34621/12/14 - מדינת ישראל נגד יוסף כהן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

21 יוני 2016

ת"פ 34621-12-14 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

מת 34612-12-14

לפני כבוד השופטת גילת שלו

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף כהן (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עינת בלנר

הנאשם וב"כ עו"ד אוריאל עטרי

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות, בעבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, שלא בהסכמתה החופשית- עבירה לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- החוק), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, וחטיפה לשם ביצוע עבירת מין - עבירה לפי סעיף 374א בצירוף סעיף 377א(7) לחוק.

קעולה במפורט מכתב האישום ומהכרעת הדין, בתאריך 2.12.14 בסמוך לשעה 13:00, הנאשם העובד כנהג מונית בירושלים, הוריד נוסע באשדוד והחל לנסוע במונית בתוך העיר אשדוד. לאחר שהנאשם הבחין בנ. קטינה ילידת 2007 (להלן- הקטינה), תלמידת כיתה ב' בבית ספר באשדוד, שהמתינה בקרבת בית הספר להסעה לביתה שבגן יבנה עם תום הלימודים, עצר הנאשם את המונית ליד הקטינה, קרא לה והחל לשכנע אותה לעלות עמו למונית, וכשהיא סירבה, פיתה אותה הנאשם לעלות למונית, תוך שהציע לה שוקולד, הבטיח שייתן לה משהו לאכול ויקנה לה משהו מתוק, והכל בכוונה לחטוף את הקטינה ולבצע בה עבירות מין.

בעקבות פיתויי הנאשם השתכנעה הקטינה ועלתה למונית, ומיד לאחר מכן החל הנאשם בנסיעה לכיוון היציאה מהעיר אשדוד, המשיך בנסיעה לכיוון ירושלים, עד שפנה ימינה בצומת נחשון, פנה ימינה בכביש המוביל למושב תרום, נסע בשביל הכניסה לתוך יער צרעה ושם עצר את המונית.

בשלב זה, לבקשת הנאשם, עברו הנאשם והקטינה למושב האחורי של המונית, שם ביצע הנאשם מעשה מגונה בקטינה, בכך שנישק אותה על פיה, תוך שליקק את פיה באמצעות לשונו, הוריד את הגרביים שלבשה עד לאמצע ירכיה, שאל אותה "יש לך פיפי?" ומישש באמצעות ידו את איבר מינה, מעל או מתחת לתחתוניה.

בהמשך, יצאה הקטינה מן המונית, הנאשם אמר לה שתמתין ושהוא מיד יחזור, ונסע מן המקום כשהוא משאיר אותה בתוך היער. הקטינה יצאה מבין העצים, והחלה לרוץ לכיוון הכביש, כשהיא מבוהלת ובוכה וזועקת לעזרה, ובכביש נאספה ע"י עוברת אורח שהבחינה בה, התקשרה לבני משפחתה והזעיקה את המשטרה.

הנאשם יליד 1966, ללא עבר פלילי.

ראיות וטיעונים לעונש

במסגרת הראיות לעונש, הוגשו מכתבים ששלח ב"כ הנאשם לשירות בתי הסוהר, בשל תלונותיו של הנאשם לגבי מצבו הרפואי, וטענותיו להתנכלויות מצד אסירים אחרים, שהגיעו עד לכדי פגיעות פיזיות בו.

בנוסף, העידהאמו של הנאשם כי מצבה הנפשי והבריאותי קשה, הן בשל הסתבכותו של הנאשם לראשונה בחייו, והן לאור מחלת סרטן השד ממנה היא סובלת (הוגשו מסמכים רפואיים נ/4), וביקשה את התחשבות בית המשפט. לדבריה, הנאשם סייע לה רבות מאז ילדותו, לרבות בגידול אחיו, מעולם לא עשה רע לאיש, לא הסתבך בפלילים ותמיד תפקד למופת, כאשר היא מאמינה שהוא לא ביצע את העבירות, אך אם עשה מעשה לא טוב, הרי שמדובר במעידה חד פעמית.

במסגרת הטיעונים לעונש הפנתה ב"כ המאשימה לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם, ולנסיבות החמורות מאד שאפפו את העבירות, בהן פיתויה של קטינה צעירה מאד באמצעות ממתקים, לקיחתה מרחק של עשרות קילומטרים מבית ספרה ומביתה, ולאחר ביצוע זממו, הפקרתה לבדה ביער. לדבריה, הגם שעבירות המין שביצע הנאשם בקטינה אינם מצויים במדרג העליון של עבירות המין, הרי ששילובן עם עבירת החטיפה בענייננו, מעלה את חומרת האירוע כמעט לרף העליון.

עוד הפנתה התובעת לנזקים שנגרמו לקטינה כתוצאה מהעבירות, כעולה מעדותה של אמה, לפיה הקטינה הפכה מילדה שמחה לילדה מפוחדת, החווה סיזימים בלילות, מלאה חרדות ופחדת להשאר לבדה; וכן לנזק החמור שצפוי היה להגרם מביצוע העבירות, בהתחשב בכך שהנאשם השאיר את הקטינה בגפה ביער הסמוך לכביש, בשעה בה אין תנועה רבה של עוברים ושבים, במרחק רב מביתה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שעניינה באירועים חמורים מענייננו וביקשה לערוך את האבחנות המתאימות, וטענה כי לא ניתן למצוא פסיקה שעסקה בנסיבות דומות, ובוודאי שלא פסיקה שניתנה לאחר תיקון 113 לחוק, בעיקר מאחר ובענייננו מדובר במקרה ייחודי. עוד הפנתה לעונשים החמורים שנקבעו לצד העבירות בהן הורשע הנאשם, ובין היתר לענישת המינימום שנקבעה בחוק.

לאור מכלול השיקולים האמורים, עתרה ב"כ המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם אחד הנע בין 13 ל-17 שנות מאסר בפועל.

אשר לגזירת עונשו של הנאשם, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם אמנם נעדר עבר פלילי, אך אין מדובר בשיקול

משמעותי בשים לב לכך שהוא התגורר שנים רבות מחוץ לארץ. עוד טענה כי הנאשם לא לקח אחריות למעשיו, ואף לא התבקש בעניינו תסקיר של שירות המבחן, כך שלא הוצגו בעניינו שיקולי שיקום וטיפול אפשרי, וכי למרות שבשלב זה טרם הוגשה הערכת מסוכנות לגבי הנאשם, הרי שהמעשים שביצע הם בעלי מאפיינים פדופילים קשים, מה שמעיד על כך שהוא מהווה סכנה ממשית לציבור. לדבריה, על בית המשפט להתייחס לאירוע כאל אירוע חריג וקשה, המחייב הטלת ענישה כבדה וממשית, אשר תרחיק את הנאשם מהציבור ותגן על קטינות אחרות ממנו. לאור כל האמור לעיל, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי באמצע המתחם שהוצע, פיצוי משמעותי לקטינה, מאסר מותנה ארוך ומרתיע, ופסילת רשיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

ב"כ הנאשם טען כי בשונה מטענות המאשימה, יש להביא בחשבון את העובדה שהנאשם הורשע באירוע אחד ויחיד, אשר לאור גילו של הנאשם, לא ניתן לטעון כי מדובר בפדופיל.

לטענתו, הגם שמעשי הנאשם ראויים לכל גינוי, הרי שהמעשים המגונים לגביהם הורשע, מצויים במדרג הנמוך ביותר שכן מדובר בנגיעה קצרה של מספר שניות ללא מגע של גוף בגוף, כשכל האירוע ארך דקות ספורות והנאשם חדל ממעשיו ועזב; לדבריו, לא לשם מניעת עבירות כאלו נועדה העבירה של חטיפה לשם ביצוע עבירות מין, אלא לשם התמודדות עם התופעה של הברחת נשים לתוך הארץ וכליאתן לשם ביצוע עבירות מין חמורות או לשם זנות, כאשר בעניינו, הנאשם לקח את הקטינה ללא כל שימוש בכח, הסיעה מרחק של כחצי שעה והשאירה במקום בו ניתן למצוא אותה, כך שלטעמו גם עבירת החטיפה מצויה ברף תחתון של חומרה, כשלולא הטענה של ביצוע מעשה מגונה, כלל לא היה מוגש כתב אישום בגינה.

עוד הפנה הסנגור לעדותה של מורתה של הקטינה, לפיה הקטינה חזרה לתפקוד מלא מיד לאחר האירוע, זאת בשונה מעדותה של האם המונעת לדבריו משיקולים זרים. לדבריו, המנעותה של המאשימה מלבקש תסקיר נפגע עבירה, תוך מניעת הצגת מצבה האמיתי של הקטינה והטיפול בה בפני בית המשפט, אמורה לשמש לטובת הנאשם, כך שעל בית המשפט להניח שהמצב שתיארה המורה הוא זה שמשקף נכונה את מצבה של הקטינה.

הסנגור טען, כי עניינה של הפסיקה שהגישה המאשימה במקרים שנסיונותיהם חמורות יותר מבעניינו ובנאשמים בעלי עבר פלילי, ובאחד מהם אף הוטל עונש פחות ממתחם הענישה לו עתרה המאשימה. הסנגור הפנה לפסיקה במסגרתה הוטלו עונשים קלים יותר מאלו להם עתרה המאשימה לרבות במקרים חמורים הרבה יותר. לאור כל האמור, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם ענישה שבין מאסר בעבודות שירות ועד שלוש שנות מאסר.

לגבי גזירת דינו של הנאשם, הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כבן 50, גרוש, נעדר עבר פלילי, אשר שירת שירות צבאי מלא וניהל עסקים בארץ ובחו"ל. עוד הפנה לכך שבמשך שנים הנאשם סעד את אמו שחלתה בסרטן כשהיה חוזר ארצה, ולכן שהנאשם עצמו סובל מבעיות רפואיות, ואף הגיע ארצה בתקופה הרלוונטית בשל פריצת דיסק והיה אמור לעבור ניתוח.

עוד טען הסנגור כי המעצר הממושך פגע בנאשם במספר מישורים - בעת מעצרו הנאשם היה מאורס בחו"ל, אך האירוסין בוטלו בעקבות מעצרו; לאור מצבו הרפואי של הנאשם, ואי קבלת טיפול מתאים ע"י רשויות שב"ס לכאבים בגבו, הנאשם מצוי למעשה במצב של שכובה ברוב שעות היממה, כך שתנאי מעצרו קשים יותר משל אסיר רגיל; ובנוסף טען כי בשל פרסום פרטי הנאשם בתחילת ההליך, הוא הוכה מספר פעמים בין כתלי הכלא ואף נחבל בראשו, ולאור

חוסר יכולתו של שב"ס לספק לו הגנה, הוא הועבר לתא הפרדה ולמעשה מבודד משאר האסירים.

בנוסף, טען הסנגור כי הנאשם הודה בחלק גדול מהמעשים, לגבי הסעת הקטינה ועזיבתה, כבר בחקירתו במשטרה והביע עליהם צער וחרטה.

לאור האמור, עתר הסנגור להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, או לכל היותר להטיל עליו עונש שעד 3 שנות מאסר.

הנאשם חזר על הטענות שהעלה במהלך עדותו בפניי, טען כי הוא מצוי במשבר אמון מול מוסדות המדינה ובעיקר מערכת המשפט, שכן כל מעשיו במהלך האירוע נעשו כחלק מערכיו ומחינוכו לסייע לאדם במצוקה, ולמרות זאת הוא הורשע במעשים.

עוד תיאר הנאשם את מצבו הרפואי שלדבריו החמיר במהלך המעצר, את ביטול אירוסיו בשל התמשכות ההליכים, את מצבה הרפואי של אמו, את ההחמרה במצב הכלכלי שלו ושל אמו ואבדן חסכוניותו לאור הצורך לממן את הייצוג המשפטי, ואת תחושתו כי הגורל התאכזר אליו וכי האירוע הרס את חייו.

דין והכרעה

בסימן א1 לפרק ו' לחוק, שכותרתו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" נקבע עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה, היינו, ניתן משקל בכורה לשיקולי הענישה של גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה, על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם.

בהתאם לסעיף 40 לחוק, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם יש לבחון האם מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד או יותר. בעניינינו, הסכימו הצדדים כי יש לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם משום אירוע אחד, הסכמה המתיישבת עם המבחנים שנקבעו בעניין זה בפסיקה (ראו לעניין זה ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14) וע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16)).

על כן, בעת קביעת מתחם הענישה, אתייחס לעבירות בהן הורשע הנאשם כאל אירוע אחד, הכולל מספר מעשים.

העבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות חמורות מאד, אשר הערכים המוגנים בגדריהן, כבכל עבירות המין, הם הצורך להגן על שלום הציבור, כבודו, פרטיותו, בטחונו ותחושת הבטחון שלו, וזכותו לאוטונומיה על גופו. ככל שמדובר בעבירות מין נגד קטינים, הערך המוגן מוגבר, והוא נעוץ בחובה להגן על שלמות גופם, על שלומם הגופני והנפשי ועל כבודם של קטינים, אשר בשל גילם, תמימותם וחוסר נסיונם, מועדים יותר ליפול כטרף קל לעברייני מין.

יפים לעניין זה דברים שנקבעו בע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.08):

"על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין

צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקרבן, ניצול התמימות האמון, חוסר האונים ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות - כל אלה הם אך מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים שעניינם לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם, ולשלוח מסר מרתיע לעברייניו שעניינו נידון ולציבור העבריינים בכוחם...".

וכן בע"פ 2677/06 פלוני נ' מדינת ישראל (18.4.07) :

"התכלית החברתית והמוסרית ביסוד דיני העונשין היא להגן על הערכים שהחברה מבקשת להגן עליהם, ובראש ובראשונה על שלומם של הקטינים, חסרי הישע, על שלמות גופם ונפשם. העונשים שבית המשפט גוזר על נאשמים צריכים לשקף את סלידתה של החברה מהמעשים המבחילים ולהרתיע כאמור עבריינים פוטנציאלים אחרים..."

ובע"פ 6882/14 פלוני נ' מדינת ישראל (11.11.15) נקבע בהקשר זה:

"חומרה יתרה נודעת לעבירות מין המבוצעות בקטינים, המתאפיינות בניצול פערי הכוחות האינהרנטיים בין קטין לבגיר ובניצול תמימותו הטבעית של הקטין לסיפוק יצריו של הפוגע. אף הנזקים הנגרמים מעבירות אלו נוטים להיות חמורים יותר, משום שהן פוגעות בנפשו של הקטין בשלב בו טרם התגבשה אישיותו באופן סופי, ומותירות בו צלקות עמוקות... על כן, הכלל הנוהג בפסיקת בית משפט זה הוא כי במקרים של עבירות מין בקטינים יש להעביר 'מסר ברור וחד-משמעי כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטינים צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים'..."

(ראו לעניין זה גם ע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.11), וע"פ 11100/08 שרעבי נ' מדינת ישראל (14.9.11)).

בנוגע לעבירת המעשה המוגנה בקטינה, בה הורשע הנאשם, נקבע בחוק עונש מרבי של 10 שנות מאסר, והמחוקק אף הביע דעתו באשר לחומרה שיש לייחס למעשים, בקבעו בסעיף 355 לחוק עונש מינימום של רבע מהעונש המרבי. בית המשפט העליון פירש את השינויים החקיקתיים בנוגע לעבירות המין כמבטאות מגמה של החמרת רף הענישה בעבירות אלו (ראו למשל ע"פ 4920/01 מדינת ישראל נ' פלוני ואח' (18.10.01)).

בענייננו, יש לייחס משנה חומרה לכך שעבירות המין לוו בחטיפת הקטינה לשם ביצוען. עבירות החטיפה בכללותן פוגעות בין היתר בזכויות היסוד של האדם לחירות, לכבוד ולחופש תנועה (ראו למשל תפ"ח (מחוזי ת"א) 27955-05-10 מדינת ישראל נ' גורוביץ (13.5.13)), ובשל הפגיעה האמורה הגלומה בהן, יחד עם ביצוען לשם מטרה פוגענית (ובענייננו

ביצועה לשם ביצוע עבירת מין קלה ככל שתהא), קבע המחוקק לצד העבירה עונש מרבי של 20 שנות מאסר.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, כפי שצינה ב"כ המאשימה בצדק, קשה למצוא בפסיקה מקרים הדומים בנסיבותיהם לענייננו, ובעיקר מקרים שנדונו בהתאם לתיקון 113 לחוק. על כן, ייבחנו להלן מספר פסקי דין שניתנו בנוגע לעבירות דומות ככל הניתן (לרבות פסקי דין לגבי עבירת חטיפה לשם ביצוע עבירת מין בנפרד, או עבירת מעשה מגונה בקטינה בנפרד), מהם ניתן ללמוד על טווח הענישה הנוהג בעבירות אלו, ולנסות להתאימן לענייננו לאחר שקלול הנסיבות הרלוונטיות ושונות, ותוך נסיון לאבחן בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות והנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות באותם מקרים (ראו בעניין זה ע"פ 1182/14 **פלונית נ' מדינת ישראל** (14.5.14), וע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.13)).

ב"כ המאשימה ביקשה ללמוד על מדיניות הענישה הראויה מפסקי הדין הבאים, הגם שמדובר במקרים שנסיבותיהם חמורות יותר:

- ע"פ 4710/03 **דנן נ' מדינת ישראל** (11.12.03), בו בעניינו של נאשם בעל עבר פלילי בעבירות מין ואליומות, ששוחרר מריצוי עונש מאסר כחודשיים לפני העבירות, אשר הודה והורשע בעבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין, מעשה מגונה, חבלה בכוונה מחמירה והשמדת ראיות, לאחר שפיתה קטינה כבת 10 לבוא עמו לביתו, באמתלה כי הוא מעוניין לשחק עם גור הכלבים שאחזה בידיה ולהראותו לחבריו, פיתה אותה להיכנס לבית, נעל את הדלת וכלא אותה, ביצע בה מעשים מגונים תוך שלא נעתר לתחינותיה שיחדול, סתם את פיה בסרט הדבקה, איים עליה, חנק אותה באמצעות חולצה שכרך סביב צווארה עד פרפור ואובדן הכרה, וכשסבר שהיא מתה עטף אותה בשטיח והוציא אותה מחוץ לבית אל מקום חשוך, ומאוחר יותר הקטינה נמצאה במצב של חוסר הכרה ונזקקה לטיפול בבית החולים, אושר עונש של 20 שנות מאסר בפועל, והפעלת מאסר מותנה בן 3 שנים במצטבר.

- תפ"ח (מחוזי ת"א) 1075/09 **מדינת ישראל נ' מורדוף** (11.11.10), בו בעניינו של נאשם בעל עבר פלילי בעבירות מין, ששוחרר מריצוי עונש מאסר בן 10 שנים כ-5 חודשים לפני העבירות, אשר הודה והורשע בעבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין והפרת הוראה חוקית, לאחר שהבחין בקטינה כבת 7 צועדת סמוך לבניין והחליט לבצע בה מעשים מגונים, החל לעקוב אחריה, נכנס אחריה למעלית, וכשביקשה לצאת מנע ממנה לצאת מהמעלית תוך שתפס בידה ואיים עליה, בהמשך משך אותה בכח לכיוון מרתף הבניין, בעודה בוכה ומתחננת שישחרר אותה, וחדל ממעשיו רק כשהבין שאדם אחר בבניין שמע את זעקותיה, כל זאת תוך הפרת צו פיקוח על פי חוק ההגנה על הציבור מפני עברייני מין, הטיל בית המשפט 10 שנות מאסר בפועל, והפעיל מאסר מותנה כששנתיים מתוכו באופן מצטבר.

ב"כ הנאשם הגיש אסופת פסקי דין במסגרתם הוטלה ענישה מקלה בגין עבירות מין או חטיפה, או ענישה קלה יותר מהמתחם לו עתרה המאשימה בגין עבירות חמורות יותר, וביקש ללמוד מהם על הענישה הנוהגת בענייננו. לטעמי, חלק מפסקי הדין שהוגשו אינם רלוונטיים לענייננו, שכן עניינם בעבירות מין שלא כלפי קטינים, או בעבירות של חטיפה שבוצעו לשם ביצוע עבירות אלימות ואינן קשורות בעבירות מין, ועל כן ייסקרו להלן פסקי הדין הרלוונטיים:

- ע"פ 6948/93 **אלבז נ' מדינת ישראל** (22.11.94), בו בעניינו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירות של חטיפה לשם חבלה או עבירת מין ונסיון אינוס, לאחר שהסיע שתי קטינות בנות 17 כטרמפיסטיות ובמהלך הדרך

סטה לשביל צדדי, מנע מהן לרדת מהמכונית בין היתר באיומי אקדח למרות הפצרותיהן, דרש מהן להתפשט ובמקביל הפשיל את מכנסיו והוציא את איבר מינו תוך שאיים עליהן, הכה אותן באכזריות בשל סירובן להכנע לדרישותיו וגרם להן לחבלות, ובסופו של דבר לא השלים את זממו הואיל והקטינות הצליחו להמלט מהרכב ולהזעיק עזרה, אושר עונש של 8 שנות מאסר בפועל.

- תפ"ח (מחוזי-ים) 640/09 **מדינת ישראל נ' כבסה** (24.11.10), בו בעניינו של נאשם בעל עבר פלילי בעבירות רכוש ואלימות, שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של אינוס בנסיבות מחמירות ומעשה סדום, לאחר שהסיע קטינה בת 16.5 כטרמפיסטית אך לא עצר לה ליד ביתה, ומשלא הצליח לשכנעה להיכנס לביתו, הסיעה חזרה לכיוון ביתה, בדרך נכנס ליער שם הפשיט אותה, החדיר אצבעותיו לאיבר מינה ולפי הטבעת שלה, כל זאת תוך שהקטינה התנגדה ונלחמה בו, והוא חדל ממעשיו רק כשהבין שאינו יכול לגרום לה לפסק את רגליה, הטיל בית המשפט 4 שנות מאסר בפועל.

- רע"פ 1492/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (2.5.07), בו בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, אשר זוכה בבית משפט השלום, אך הורשע בבית משפט המחוזי במסגרת ערעור שהגישה המדינה, בעבירות של מעשה מגונה בנסיבות מחמירות לאחר שבמספר רב של הזדמנויות נהג להחדיר את ידו מתחת לחולצתה של קטינה כבת 10 ולמשש את חזה, ובהזדמנות אחת הניח את ידה על איבר מינו מעל מכנסיו, הטיל עליו בית משפט השלום לעונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות וענישה נלווית, בהתחשב בין היתר בחלופי הזמן הרב (כמעט עשר שנים), ובקשתו לרשות ערעור נדחתה.

בנוסף לפסקי הדין האמורים, מצאתי לנכון להפנות גם לפסקי הדין הבאים:

- ע"פ 9469/12 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (5.2.15), בו בעניינו של נאשם בעל עבר פלילי לרבות בעבירות מין בקטינים, שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של חטיפה לשם ביצוע עבירת מין ומעשה מגונה בקטין (וזוכה מעבירה של מעשה סדום), לאחר שפנה ברחוב לקטין כבן 8 וכשזה סירב להתלוות אליו, הנאשם רדף אחריו, תפס אותו, קשר אותו בידיו וברגליו, הכניסו לביתו וביצע בו מעשה מגונה שכלל את ליטופו בישבנו מעל לבגדיו, הוקל עונשו מ-10 ל-7 שנות מאסר בפועל, לאחר שבית המשפט העליון החליט לזכותו מעבירת החטיפה.

- ת"פ (מחוזי חיפה) 44226-07-14 **מדינת ישראל נ' אברמוב** (31.3.16), בו בעניינו של נאשם צעיר נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים, חטיפה ונסיון חטיפה (לאחר שבהסדר טיעון נמחקו מכתב האישום עבירות של מעשה מגונה וחטיפה לשם ביצוע עבירות מין), לאחר שבשתי הזדמנויות שונות התפרץ לבתי מגורים באישון לילה, פעם אחת חטף קטינה כבת 3 ממיטת הוריה בעת שישנה, והותיר אותה במרחק מסוים מהבית עד שנמצאה ע"י אחרים, ובפעם השניה ניסה לחטוף קטינה כבת 5 שישנה במיטתה, הוציאה אל מחוץ לבית, הושיבה בחצר ולאחר שהשיב לשאלתה כי אמה נמצאת בבית הכנסת, הילדה הלכה לשם ונמצאה ע"י עובר אורח, אישר בית המשפט הסדר טיעון "סגור" אליו הגיעו הצדדים נוכח קשיים ראייתיים, והטיל על הנאשם 46 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

- ע"פ 5884/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (26.5.14), בו בעניינו של קטין נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירות של חטיפה, נסיון למעשה סדום, שהיה בלתי חוקית, התחזות ושיבוש הליכי משפט, לאחר שביקש מקטין כבן 11 להשאיל לו את הקורקינט שלו לנסיעה קצרה, וכשזה הסכים התרחק מהמקום כשהוא מוביל את הקטין למבנה נטוש, מנע ממנו בכח לעזוב את המקום, הפשיל את מכנסיו ותחתוניו של הקטין, נגע באיבר מינו ולאחר מכן ניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הקטין, והניח לקטין רק לאחר שהחל לזעוק לעזרה, ולאחר מכן התחזה בפני שוטרים כאדם אחר, אושר עונש של 3 שנות מאסר בפועל, ואף צוין, כי אילולא דובר בקטין, עונשו היה חמור משמעותית.

ראוי להפנות בנוסף לע"פ 5847/15 קליין נ' מדינת ישראל (7.6.16), בו בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שהודה והורשע בעבירות של מעשה מגונה בקטין והדחה בחקירה, לאחר שבמספר הזדמנויות נגע באיבר מינו ובישבנו של קטין כבן 14, שבביתו התארח, באמתלה של עיסוי, וניסה להניעו שלא לספר דבר לאיש, אישר בית המשפט העליון עונש של 3 שנות מאסר בפועל, וציין בנוסף כי **"רמת הענישה שנקבעה בפסיקה, כשמדובר בביצוע מעשים מגונים בקטין נעה בין שנתיים לחמש שנות מאסר, לצד הטלת פיצוי כספי בגין כל אישום"**.

בעת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש להביא בחשבון לחומרא את העובדה שהעבירה בוצעה תוך תכנון מראש, לאחר שהנאשם הבחין בקטינה כשהיא ממתנה בגפה להסעה לבדה, עצר לידה ולאחר שהיא סירבה להצעתו לעלות למונית, החל לפתותה בהצעות שונות ובין היתר בהצעה שיקנה לה אוכל וממתקים; התכנון מראש לחטוף את הקטינה לשם ביצוע עבירות מין נלמד גם מהיעד אליו בחר הנאשם להסיעה כדי לבצע את זממו, יעד המרוחק עשרות קילומטרים מבית הספר ומביתה של הקטינה.

עוד יש להביא בחשבון את גילה הצעיר מאד של הקטינה, כבת 7 בעת ביצוע העבירות, את פער הגילאים הגדול ואת פער הכוחות העצום בינה לבין הנאשם. העובדה שהנאשם בחר כקרבת למעשיו קטינה רכה בשנים מחמירה מאד את מעשיו, הן בהיבט של עוצמת הניצול שניצל את תמימותה הרבה של הקטינה אשר לא הצליחה להבחין בכוונותיו הזדוניות ונפלה כטרף קל למלתעותיו, הן בהיבט של פגיעותה הרבה בעת הותרתה חסרת אונים ביער, והן בהיבט של ההשלכות העתידיות של מעשיו של הנאשם, אשר בוודאי יותירו את חותמם בנפשה הרכה.

גם אם המעשים המיניים שביצע הנאשם בקטינה אינם מצויים ברף עליון של חומרה, כטענת הסנגור, אינני סבורה כי הם מצויים ברף התחתון. אין להקל ראש במעשים בהם הורשע הנאשם, בעיקר לאור גילה הצעיר של הקטינה, ובהקשר זה לא ניתן להתעלם מתיאוריה המוחשיים של הקטינה בדבר החדרת לשונו של הנאשם לפיה בתנועה סיבובית ותחושתה שהרוק שלו מסריח, ובדבר האופן בו מישש את איבר מינה באצבעו לאחר שהפשיל לה את הגרביונים; לא ניתן גם להתעלם מדבריה של הקטינה במהלך חקירתה, פעם אחר פעם, כי הנאשם ביצע בה מעשים לא צנועים, בהם היא לא ששה לשתף את חוקרת הילדים.

זאת ועוד, עבירת החטיפה לשם ביצוע עבירת מין שביצע הנאשם, מצויה ברף גבוה מאד של חומרת העבירה, למרות שהיא לא לוותה בשימוש בכח, אלא תוך שימוש במניפולציות ובשיטות פיתוי המתאימות לגילה של הקטינה, וזאת לאור גילה של הקטינה, המרחק הרב אליו חטף הנאשם את הקטינה, והעובדה שבסופו של דבר הוא הפקיר אותה כשהיא חסרת אונים, בוכה ומבוהלת ביער המרוחק מרחק רב מבית מגוריה, ללא יכולת סבירה ליצור קשר עם בני משפחתה.

לגבי הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות, הגם שלא התקבל תסקיר נפגע עבירה על אודות הקטינה, נחשפו בפניי חלק מהנזקים שנגרמו לה כתוצאה מביצוע העבירות, במסגרת עדויות עדי התביעה לפניי. מעבר לכך שהקטינה נמצאה בסמוך לאחר האירוע כשהיא מבוהלת ובוכה, ואף הביעה סימני מצוקה רבים ותחושת אשם עצמית שניכרו היטב במהלך חקירות הילדים, כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין, אמה וסבתה העידו על כך שמאז האירוע הקטינה סובלת מקשיי שינה, מחרדות ומביעות לילה, וחוששת ללכת לישון לבד או להשאר לבדה, מחשש שמא מישו יפרוץ לחדרה ויחטוף אותה, וזאת בשונה מהתנהגותה השמחה, הפעילה והערנית לפני האירוע. גם מעדות המורה, אליה הפנה הסנגור, עולה כי מאז האירוע השתנתה התנהגותה של הקטינה, היא החלה לחפש יותר את קרבתה, חיפשה את המגע

והחיבוק שלה, דימויה העצמי ותפקודה בלימודים ירדו והיא חשה שמסתכלים עליה ומדברים עליה.

הגם שלא ניתן להעריך את שיעור הנזק הנפשי שנגרם לה בפועל ואת השלכתו העתידית על התפתחותה הרגשית, דומה כי אין צורך בתסקיר כדי להבין כי בוודאי שנגרם לה נזק נפשי כזה כתוצאה מהאירוע הטראומטי, הן בשל התקיפה המינית והן בשל חטיפתה ממקום בטוח והפקרתה בגפה ביער, בשים לב לכך שמדובר בילדה רכה בשנים.

יפים בהקשר זה דברים שנקבעו בע"פ 6092/10 פלוני נ' מדינת ישראל (18.7.12):

"אומנם עבירות מין מסבות נזק, פיזי ונפשי, לכלל הנפגעים והנפגעות, אך אין ספק שפגיעה מינית בגיל צעיר יש בה כדי להשפיע בצורה קשה ומקיפה יותר על אישיותו של הנפגע ועל עולמה הפנימי של הנפגעת. אל לנו לשכוח כי בשלב זה בחייו של הפרט יש למרבית החוויות שהוא נחשף להן פוטנציאל לגבש ולעצב עוד נדבך ועוד פן באישיותו המתפתחת, והדברים הם בבחינת מקל וחומר כאשר החשיפה היא לחוויות טראומטיות ואלימות, כדוגמת תקיפה מינית".

אשר לנזק שיכול היה להגרם כתוצאה מהעבירה, אין צורך להכביר במילים בדבר פוטנציאל הנזק הרב הטמון במעשי של הנאשם, ובעיקר בהשאתה של קטינה צעירה במקום מבודד, הרחק מביתה, ללא השגחת מבוגר, ללא יכולת לחזור לביתה, כשהיא נתונה לחסדיהם של עוברי הדרך, ויש לברך על כך שהאירוע לא הסתיים בפגיעה פיזית קשה לקטינה. בהקשר זה ראוי לציין, כי המקרה הסתיים כפי שהסתיים לא בשל חרטתו של הנאשם, אלא רק בזכות תושייתה של הקטינה ויד המזל שהפגישה אותה בעוברת האורח מ.ש.

לאור כל האמור לעיל, לאור מידת הפגיעה של מעשי הנאשם בערכים המוגנים, ולאור רמת הענישה העולה מהפסיקה שהוגשה לעיוני, בשינויים המחויבים לענייננו, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם נע בין 7 ל-12 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית הכוללת גם פיצוי ממשי לקטינה.

מאחר ולא הובאו בפניי שיקולים המצדיקים חריגה לקולא או לחומרא ממתחם העונש ההולם, ייקבע עונשו של הנאשם בתוך המתחם האמור.

בעת גזירת דינו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, יש להביא בחשבון לקולא את עברו הנקי. בנוסף, יש להביא בחשבון את דברי אמו של הנאשם שיש בהם כדי לשקף את פגיעתו של העונש בבני משפחתו של הנאשם, ובמידה מסוימת (שכן הדברים לא הוכחו דיים) את הטענות בדבר קשייו של הנאשם במסגרת שב"ס בשל מצבו הרפואי ובשל התנכלותם של אסירים אחרים.

אמנם, אין לזקוף לחובת הנאשם את כפירתו או ניהול משפט על ידו, אך מנגד גם לא ניתן לזקוף לזכותו את הנסיבות הנגזרות מהודאה, היינו- נטילת אחריות, שיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק, חסכון בזמן שיפוטי או בצורך בהעדת נפגע העבירה וכיוצ"ב, נסיבות שיש להן משקל ממשי, כעולה גם מהפסיקה שהוזכרה לעיל.

זאת ועוד, מאחר ומדובר במי שהורשע בעבירות מין, אני סבורה כי התנהלותו של הנאשם במהלך המשפט ובמהלך

הטיעונים לעונש, המעידה על היותו מרוכז בעצמו ובמחירים שהוא משלם, על נטייתו לראות עצמו כקרבן, על התעלמותו מסבלו של האחר והעדור אמפתיה לקטינה, לרבות בנוגע להשלכות המעשים שהוא מודה בביצועם (לקיחת קטינה צעירה והשארתה לבד במקום מרוחק), מעידה על קיומו של סיכון רב להישנות עבירות. לכך יש לצרף את העובדה כי לא נעשה נסיון לשלוח את הנאשם לשירות המבחן או לשלבו בהליך טיפולי.

עוד יש להביא בחשבון את הצורך בהרתעת היחיד ובהרתעת הרבים, מפני ביצוע עבירות דומות.

על כן, יש לגזור את דינו של הנאשם לעונש המצוי בסמוך מעל אמצע המתחם האמור.

לאור כל האמור לעיל, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 10 שנים. המאסר יימנה מיום מעצרו 4.12.14.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 18 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו, יעבור הנאשם עבירה נוספת בה הורשע או כל עבירת מין.

3. פיצוי בסך 40,000 ₪ לקטינה נ.נ., שישולם באמצעות הוריה, ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.9.16. לא ישולם אחד התשלומים במועד, הסכום כולו ייגבה כקנס.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ט"ו סיוון תשע"ו, 21/06/2016 במעמד הנוכחים.

גילת שלו, שופטת